

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează **REDACȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

O lume fără război

Războiul întotdeauna a însemnat pentru omenire moarte, morminte, valuri de sânge vărsat, lacrimi, trupuri ciuruite, de gloanțe, mutilări îngrozitoare, foamete, boală, mizerie cumplită împreună cu toate lipsurile și stricăciunile morale și materiale. Războiul a însemnat întotdeauna orașe și sate pustiite, câmpii roditoare prefăcute în câmpuri de război, orfani și văduve fără ajutor.

Prin fiecare război purtat omenirea se lipsește pe sine însăși de puterea și dreptul pe care îl are asupra naturii de a o cunoaște, de a o cerceta, de a o transforma și de a se bucura și folosi de energiile ei ascunse, de a întrebuița în scopuri pașnice cele mai mari descoperiri ale științei.

În toate timpurile lumea a urât războiul pentru consecințele și grozăviile lui, pentru distrugerile și nenorocirile pe care le aduce.

În zilele noastre războiul a devenit mai îngrozitor decât oricând, mai ales când ne gândim la progresele uimitoare ale științei și tehnicii, la mijloacele de distrugere în masă, la bombele atomice și cu hidrogen, la armele nucleare care au o forță de distrugere cu mult mai mare decât au avut-o armele de pînă acum. Numai încetarea experiențelor cu asemenea arme ar însemna primul pas spre o dezarmare adevărată pe care oamenii de pe întreg pămîntul o cer cu stăruință tuturor guvernelor.

Un mare învățat elvețian a calculat că în 5.500 de ani omenirea a cunoscut 14.000 de războaie care au cauzat moartea a 3.640.000.000 de oameni. Totalul stricăciunilor cauzate de aceste războaie se ridică la suma de 500 de quintilioane de franci elvețieni (cinci sute de quintilioane se scrie 500 urmat de 21 zero).

Să ne gândim numai la faptul că în ultimii 45 de ani cheltuielile de război din întreaga lume se ridică la suma astronomică de 3 trilioane de dolari. În toată această vreme — de pe urma războaielor — au fost 54 milioane mutilați de război și 32 milioane de morți. În zilele noastre cheltuielile pentru înarmare și pentru război se ridică la sume care ar fi suficiente ca nici un om de pe glob să nu ducă lipsă de nimic. Cu această sumă uriașă s-ar putea construi case pentru 10 milioane de familii, sau 25.000 spitale cu 4 milioane de paturi. Ca să ne dăm seama mai bine de cheltuielile care se fac în unele țări capitaliste pentru înarmare să reținem cifrele de mai jos: un bombardier american

greu costă 3.500.000 de dolari, un tanc 126.000 de dolari, o mitralieră grea 700 de dolari, o carabină automată 65 de dolari, un avion cu motor atomic costă 435 milioane de dolari, un avion de bombardament „B-58”, costă 24 milioane de dolari.

În fața acestui monstru uriaș care este războiul, lumea întreagă cere și dorește fierbinte ca el să fie înlăturat definitiv din viața omenirii și de a se crea o lume fără arme, o lume în care să fie înlăturat definitiv programul de dezarmare generală și totală, prezentat de N. S. Hrușciiov în sesiunea XV a Organizației Națiunilor Unite.

Cît de minunată ar fi lumea în care războiul ar fi o noțiune necunoscută! Ce perspective mărețe de dezvoltare pentru întreaga omenire! Pămîntul întreg ar fi schimbat ca prin farmec și ar deveni o grădină frumoasă. S-ar construi orașe mari și frumoase, autostrade și căi ferate care să străbată pămîntul de la un capăt la celălalt. Viața de pe pămîntul nostru ar fi atunci mai plăcută, mai frumoasă și mai bine organizată. Toate s-ar schimba și am trăi cu toții o lume de basm, o lume fermecată, o lume fără greutate, în care prin munca cinstită a tuturor oamenilor, pămîntul ar dezvălui cercetătorilor cele mai ascunse taine ale sale. Deșerturile fără viață, pustiurile neroditoare, regiunile nisipoase și cele de îngheț veșnic vor putea fi ușor transformate în regiuni bogate, roditoare, pline de belșug. Cît folos n-ar aduce omenirii dacă toate sumele întrebuițate pentru înarmare ar fi cheltuite în scopuri pașnice, pentru deschidere de noi spitale și sanatorii, pentru înființarea de noi școli, institute superioare de învățămînt, case confortabile, uzine, șosele, căi de comunicație! Bunurile întregului pămînt vor fi puse la îndemîna tuturor oamenilor de pe glob în lupta împotriva calamităților naturii, pentru transformarea climei și a pustiurilor în pămînturi roditoare, în lupta împotriva bolilor... Toți oamenii atunci se vor putea bucura în liniștea cea mai deplină de rodul muncii lor cinstitute asigurându-și lor și copiilor lor cea mai deplină fericire și mulțumire.

Într-o lume fără arme și fără război vor fi reduse impozitele și se vor spori în felul acesta sumele destinate pentru nevoile și lipsurile sociale și economice. Comerțul între state și țări va lua o dezvoltare de neînchipuit.

Prin lichidarea războiului și prin înlăturarea programului de dezarmare s-ar putea înlătură planuri tehnice și științifice mărețe.

În legătură cu aceste perspective care s-ar putea realiza în cadrul unei vieți lipsite de război, N. S. Hrușciiov declara în parlamentul indian următoarele: „O pace durabilă în cadrul dezarmării generale și complete ar avea cel mai fericit efect asupra vieții tuturor popoarelor, fără excepție. Ea ar îngădui să se pună în slujba satisfacerii mai complete a nevoilor materiale și culturale ale omului toate resursele disponibile în lume; ea ar deschide omenirii cele mai mari posibilități de progres armonios”.

În fruntea țărilor care luptă pentru înlăturarea războaielor din viața omenirii și stabilirea unui climat de pace și coexistență pașnică în lume, sînt țările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Prin mărețele sale realizări tehnice, Uniunea Sovietică ocupă azi primul loc în lume. Lansarea primului satelit artificial al Pămîntului și al primului satelit artificial al Soarelui, trimiterea unei nave cosmice în Lună, trimiterea unei nave cosmice spre Venus cu stațiuni interplanetare, trimiterea primilor călători în cosmos, animale superioare: cîinii Strelka, Belka și Cernușka și lansarea primului om în Cosmos la 12 aprilie 1961, a cetățeanului sovietic Iuri Alexeevici Gagarin, sînt tot atîtea victorii pentru marea cauză a socialismului biruitor, pentru adversarii păcii însă, ele sînt tot atîtea înfrîngeri suferite.

Toate aceste grandioase realizări ale U.R.S.S.-ului însuflețesc popoarele lumii întregi și întăresc nădejdea oamenilor cinștiți de pe întreg globul că nu e departe timpul cînd o înțelegere armonioasă și o colaborare strînsă între toate neamurile și popoarele pămîntului, în condițiile unei păci statornice în lumea întreagă, își va arăta roadele ei binefăcătoare pentru omenire. Popoarele de pe întreg pămîntul doresc și luptă pentru o lume fără arme și fără război.

Biserica Ortodoxă Română prin hotărîrea Sf. Sinod s-a pronunțat pentru o dezarmare generală și totală, pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru o lume fără arme și fără război.

Datoria noastră a tuturor este să luptăm pentru înlăturarea acestui vis de aur al omenirii, pentru pace, pentru o lume fără arme și fără război!

Al. Moisiu

„Întru înnoirea vieții” ...

La luminatul praznic al Invierii Domnului I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a trimis clerului și credincioșilor din Arhiepiscopia ort. rom. de Alba Iulia și Sibiu cuvint de povățuire creștinească. După ce arată marea bucurie ce ne-o aduce, odată cu primăvara, desprimăvărarea duhovnicească a Invierii Domnului, care ne cheamă și pe noi să ne înnoim simțirile, așa cum se înnoiește toată firea. — I. P. S. Sa arată cum prin Inviere ne-am slobozit de robia păcatului și a morții și am devenit fii iubiți ai Tatălui ceresc, părtași ai nemuririi. Pentru aceasta trebuie să răstignim pe „omul cel vechiu” (Rm. 6, 6) al păcatului și să ne silim a ajunge „om nou” în Iisus Hristos (Gal. 6, 15; Ef. 2, 15; Col. 3, 10).

„Omul cel vechi” este robul multor idoli — vrajbelor, svezilor, zavistiilor, minților, gilcevilor, dezbinărilor, eresurilor, pizmelor, uciderilor, bețiilor și tuturor întinăriunilor sufletești.

Trecut prin focul curățitor al scufundării în moarte cu Hristos, omul cel nou își păstrează sufletul curat pentru a-l aduce dar lui Dumnezeu. Firește, omul cel nou se izbăvește prin Hristos mai întâi pe sine, curățindu-și simțirile sale cu ajutorul harului dumnezeiesc ce i se dă prin Sfintele Taine. Dar el îi îndeamnă la viață curată și pe semenii săi, în mijlocul cărora viețuiește. Căci „puțin aluat toată frământătura dospesște” (Gal. 5, 9).

Pentru credinciosul creștin, praznicul Invierii este o chemare la primenirea întregii sale făpturi lăuntrice. A lui și a celor din jurul său, a obștei din care face parte, a tuturor oamenilor. „Ziua Invierii, să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi”... Fiecare credincios se luminează silindu-se să trăiască după cum îl povățuiește lumina lui Hristos, spre a ajunge nu la moarte din viață, ci din viață vremelnică la viața cea veșnică.

Credincioșii creștini nu pot să nu se bucure văzind că în zilele noastre obștea cea mare a tuturor popoarelor ajunge la incredințarea că viața

ne este dată ca să ne bucurăm înțelepțește de ea, dar nu singuri, ci în frățescă împreună-viețuire. Iar pentru aceasta este de trebuință să se statornicească pacea trainică între popoare și țări; să se cheltuiască toată agoniseala cetățenilor harnici, de pretutindeni, pe bunuri folositoare vieții lor și nu pe arme ucigătoare, de orice fel ar fi ele; să se poarte cu dreptate cei tari cu cei slabi, cinstind libertatea și propășirea tuturor deopotrivă.

Firește, ca cetățeni devotați Patriei noastre dragi, avem aproape în primul rind bunul ei mers. La propășirea ei ne aducem cu osîrdie creștinească și cu însuflețire patriotică prinosul nostru de muncă cinstită. Ocirmuirea ei destoinică și înțeleaptă o sprijinim din tot sufletul nostru”.

Două legături trainice sînt „care ne țin laolaltă, în toată vremea: alipirea de Hristos și de Biserica Sa și dragostea nețărmurită față de Patria noastră. Pe cea dintîi o vădăm cinstind cu creștinească cuviință și tragere de inimă predaniile „legii” noastre strămoșești, dreapta credință ortodoxă răsăriteană. Pe cealaltă, o arătăm nevoindu-ne să fim pildă pentru semenii noștri în părtașia însuflețită la săvîrșirea a tot lucrul bun și poporului nostru de folos, să fim oameni ai păcii și ai bunevoiri. Căci noi nu trăim despărțiți, fiecare de capul lui, nici în Biserica și nici în viața obștească, ci „unii altora ne sîntem mădulare” (Rm. 12, 5). Se cade, deci, ca fii ai luminii să umblăm (Ef. 5, 8) în toată bunăvremea „ca la lumina zilei” (Rm. 13, 13). „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzînd ei faptele voastre cele bune, să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Mt. 5, 16).

Dragostea, pacea și bunăvoința să ne unească pe toți într-o mare familie, în care frățeste „să purtăm sarcinile unii altora”, „un suflet fiind, una cugetînd” (Gal. 6, 2; Fil. 2, 2).

Se cuvine să punem la inimă aceste povești creștinești, să ne dezbrăcăm de haina învechită a păcatelor și să ne îmbrăcăm în haina luminată a virtuților, să fim oameni ai dragostei frățești, ai păcii și ai muncii cinstite în patria noastră scumpă și în lumea întreagă.

N. M.

Vaccinul ne salvează

S-a observat de mult că ceice s-au îmbolnăvit odată de unele boli contagioase nu mai contractează acele boli, adică organismul celui ce a fost bolnav a primit o rezistență față de boala aceea, rezistență numită imunitate. S. ex.: Cel ce a avut febră tifoidă nu se mai poate îmbolnăvi a doua oară de febră tifoidă.

Cum se explică imunitatea aceasta? Explicația e următoarea: În timpul bolii organismul a produs substanțe de apărare contra bolii. Aceste substanțe, numite „anticorpi”, luptă cu microbii și îi omoară. După ce bolnavul se vindecă, anticorpii rămîn în trup și ne apără de o nouă îmbolnăvire (omoiară imediat microbii acelei boli, așa că ei nu se pot înmulți, ca să ne îmbolnăvească).

Vaccinul are la bază tocmai această imunitate. Ce e vaccinul? Vaccinul e o „porție” de microbi atenuați (slăbiți). Cînd sîntem vaccinați organismul produce în contra microbilor atenuați anticorpii, datorită cărora noi nu ne mai îmbolnăvim, dobîndim imunitate. Uneori vaccinul nu e format din microbi atenuați, ci din anticorpi luați de la animale, care au fost vaccinate.

Savantul rus I. I. Mecinikov a observat că organismul produce anticorpi nu numai împotriva microbilor, ci și împotriva altor corpuri străine, ce pătrund în el. Așa, dacă mi se face transfuzie de sînge, ce nu se potrivește cu sîngele meu, se produc anticorpi care omoară globulele roșii străine. În sîngele celor ce au suferit arsuri se formează anticorpi, care luptă împotriva intoxicațiilor produse de arsuri. Aceștia fac ca o nouă

arsură să fie suportată mai ușor. Savantul sovietic Nikolai Fedorov a preparat un ser împotriva arsurilor prin care au fost salvați sute de bolnavi, unii cu arsuri mortale. S-a făcut un început și în tratarea cancerului prin vaccin. Cercetătorii sovietici au dovedit că tumorile canceroase duc la formarea de anticorpi de apărare contra cancerului. P. P. Filatova și alți cercetători au injectat acești anticorpi la animale și au dovedit că ei opresc dezvoltarea cancerului.

De curînd, savanții sovietici L. A. Zilber și Jukov Verejnikov au preparat primele vaccinuri anticanceroase, care dau rezultate bune în tratamentul oamenilor.

Vaccinurile sovietice au avut rezultate bune și în alte boli, ca: anemiile, scleroza în plăci, reumatismul și ulcerul gastric.

E nădejde ca, cu vremea, să ne putem apăra prin vaccinare de multe boli, în care organismul produce anticorpi. În felul acesta oamenii vaccinați devin imuni față de bolile respective care nu mai au putere asupra lor.

Rău fac aceia, care nu vor să se vaccineze, sau nu lasă să fie vaccinați copiii lor. Ei se expun pe ei și pe copiii lor la îmbolnăvire. Orice cetățean luminat sprijină acțiunea de vaccinare, se vaccinează, își vaccinează copiii și sfătuieste și pe alții să se vaccineze. Așa contribuie la apărarea sănătății publice, dar are și bucuria că el și membrii familiei lui sînt sănătoși și feriți de primejdia boalelor, contra cărora s-au vaccinat,

N.

Grija de trup

Ca parte ce nu poate lipsi din întregul ființei ce poartă numele de om, trupul omului este așezat de învățătura creștină în locul său firesc, primindu-și totodată și valoarea său prețuirea cuvenită.

Temelie și condiție — într-o anumită măsură — a vieții sufletești fiind, trupul omului este organul (unelta) nimerit, care dă sufletului omului puțința de a-și arăta în afară viața și făptuirile sale. Trupul este tovarășul nedespărțit al sufletului în depănarea normală și firească a firului vieții acestuia. De aceea, trupul este unit pentru veșnicie cu sufletul și ia parte la toate faptele care hotărâsc soarta omului.

Numai moartea (trupească) sparge vremelnic unirea dintre trup și suflet, dar această stare de despărțire a trupului de suflet este nefirească, după cum nefirească este păcatul care a pricinuit-o.

Departate de a încătușa sufletul (asta se întîmplă numai cînd omul este cu totul rob de cele pămîntești), trupul — dacă se supune cîrmuirii sufletului — îi dă acestuia puțința de a-și desfășura în chip normal viața și de a-și împlini ținta dată lui de Dumnezeu.

De aceea, Creștinismul condamnă nesocotirea și disprețuirea sau chinuirea trupului și recomandă prețuirea și îngrijirea lui în așa fel, încît să fie totdeauna sănătos și să poată fi un prețios tovarăș de muncă al sufletului. El își însușește întru totul idealul ce se desprinde din zicerea strămoșilor noștri romani: „Mens sana in corpore sano” (minte sănătoasă în trup sănătos).

Din însemnătatea trupului rezultă nemișlocit grija de trup ca o datorie ce trebuie îndeplinită fără contenire. Această datorie constă în grija de sănătate și de viață. Instinctul conservării de sine e sădit de Dumnezeu chiar în firea omului. De aceea, iubirea față de o viață dusă în deplină sănătate trupească și sufletească este firească, după cum firească este și datoria de a purta grijă de viața trupească: „nimeni vreodată nu și-a urit trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește” — zice Sf. Ap. Pavel (Ef. V, 29), iar lui Timotei îi dă sfatul: „Nu mai bea numai apă, ci folosește-te de puțin vin, pentru stomacul tău și pentru deseale tale slăbiciuni” (I Tim. V, 23).

Pentru că după păcat s-au voit poștele necuvenite, grija de trup trebuie dusă în duh creștinesc de cumpătare. Toate bunurile firii sînt a se gusta ca daruri ale lui Dumnezeu cu mulțumită: bucatele „Dumnezeu le-a făcut spre gustare cu mulțumită”, căci „orice făptură a lui Dumnezeu e bună și nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulțumită, căci se sfințește prin cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (I Tim. IV, 3—5; vezi și I Cor. III, 22).

Trupul nu trebuie niciodată îngrijit numai de dragul lui și nici în defavorul sufletului, ci numai ca tovarăș slujitor al sufletului și fără să stîrnim poștele necuvenite: „Să umblăm cuviincios, ...nu în ospețe și în beții, nu în desfrînări și în destrăbălare, ...ci înveșmînțați-vă în Domnul Iisus Hristos și nu purtați atîta grijă de trupul vostru, încît să-i deșteptați dorințele” (Rom. XIII, 13—14).

Felurile și formele grijii de trup privesc tot ceea ce întrefine sănătatea și înlătură înriuririle păgubitoare. Ele sînt: 1. Hrănirea și păstrarea vieții trupesti prin mîncare și băutură. Hrana nu spurcă pe om, ea nu e numai îngăduită ci necesară (vezi Mt. XV, 17—20; Mc. VII, 15—23; Tit I, 15). Dar folosirea hranei trebuie să fie rînduită după regulile dieteticii trupesti, adecă țînînd seamă de sănătatea trupului.

2. Apărarea și îngrijirea trupului prin îmbrăcăminte. Imbrăcămîntea are un scop trupesesc: apărarea trupului contra asprimilor climei; unul de frumusețe: împodobirea trupului în marginile buneii cuviințe, precum și unul moral: apărarea și păstrarea pudoarei, adică a simțămîntului de

Iubire și dreptate

P. S. Valerian al Oradiei, în *Pastorală de Sf. Paști*, a trimis clerului și credincioșilor din Eparchie învățatură despre iubire și dreptate, ca virtuți de bază ale vieții creștinești.

În moartea și învierea Mântuitorului se vede limpede cum „iubirea și dreptatea lui Dumnezeu sînt nedespărțite și lucrează numai spre binele și mîntuirea noastră”. „Dumnezeu este iubire desăvîrșită și nemărginită... El este și dreptate absolută”. „Dreptatea cerului a admis Golgota”, pentru că păcatul strămoșesc trebuia ispășit. „Dar peste întunerecul Golgotei iubirea cerului a revărsat potopul de lumină al Invierii”.

Dacă Dumnezeu este iubire și dreptate, se cuvine ca și creștinii să fie oameni ai iubirii și dreptății.

„Dreptatea ne spune să nu facem rău nimănui, ci să dăm fiecăruia ce este al său, ferindu-ne a vătăma pe cineva. Iubirea merge mai departe. Ea ne cere nu numai să nu facem rău, ci să ajutăm pe aproapele nostru, făcîndu-i bine pînă la jertfirea de noi înșine. Iar aproapele este tot omul, indiferent de culoare, de rasă, de limbă, sau de credință. În creștinism iubirea devine poruncă. Ea desfundă inima omului și face să fișnească dintr-însa izvoare de bunătate și viață nouă. Ea se revărsă ca razele de soare asupra vieții celor din jurul nostru. Iubirea merge pe același drum cu dreptatea. Ele se întregesc una pe alta și nu pot exista una fără alta. Dreptatea este premergătoare iubirii și iubirea este desăvîrșirea dreptății. Dreptatea îmi cere să dau fiecăruia ceea ce este al său. Iubirea mă îndeamnă să dau fiecăruia din ceea ce este al meu. Dreptatea creștină cere să fii ceea ce vrei să fie alții și să faci ceea ce vrei să faci alții. Iubirea îți cere să te silești mereu să faci altora ceea ce ai vrea să-ți faci și alții”. „Dreptatea cere să respectăm dreptul la viață și libertate al fiecărui om și al fiecărui popor. Dreptatea cere să nu fie asuprite și înrobite popoarele de altă culoare a pielii, sau de altă

rușine (vezi Fac. III, 7—11. 21; I Cor. VII, 34). Imbrăcămintea trebuie să țină seamă de climă, de obiceiul poporului și de modă în măsura cuvenită. Nu este îngăduit excesul de pudoare și de modă, ci imbrăcămintea să fie curată, serioasă și cuviincioasă.

3. Apărarea vieții trupești prin locuință corespunzătoare. Condițiile de locuit sînt deosebit de însemnate pentru sănătatea trupului. De aceea, se impune grija pentru o locuință alcătuită și întreținută după regulile igienei.

4. Păstrarea și întărirea sau înnoirea vieții trupești prin recreație și distracție (petrecere), precum și prin educație fizică și sport. Liniștea și recreația sînt condiții firești pentru buna viațuire a trupului și sufletului.

5. Din grija pentru restabilirea sănătății tulburate rezultă datoria de a folosi medicina și medicul: „Cinstește pe doftor cu cinstea lui la trebuință”; „omul înțelept nu se va scribi de leacuri”; „șiule, în boala ta nu fi nebăgător de seamă... și doftorului dă-i loc” (Sirah XXXVIII, 1. 4. 9. 12; vezi și XVIII, 20—21; Paralip. XVI, 12). Firește, la mijloacele pe care i le dă medicina, credinciosul creștin adaugă îmbunătățirea vieții după voia lui Dumnezeu, rugăciunea și Sf. Taine (vezi Iac. V, 14—15; Lc. XVII, 15—18; In. V, 14).

În sfîrșit, mai adăugăm că virtuțile împreunate cu grija de trup sînt: curățenia, modestia și cumpătarea.

În felul acesta înțelege adevăratul Creștinism grija de trup. De aceea, avem toate motivele să ne bucurăm că statul nostru de democrație populară poartă o grijă deosebită pentru sănătatea omului. Ocrotirea sănătății este o problemă de stat. Oamenilor muncii li se asigură condiții din ce în ce mai bune de viață și de muncă.

rasă, ci fiecare să-și primească libertatea și independența națională, alături de celelalte popoare.

Dreptatea cere să nu se verse sînge omenesc și să se oprească războaiele, să se nimicească armele de distrugere, iar oamenii să ajungă la înțelegere”.

Mari sînt binefacerile dreptății, căci în societatea unde se statornicește dreptatea, „armele sînt de prisos, pacea și mulțumirea se sălășluiesc, înfrățirea se cimentează, progresul se dezvoltă, viața înfloarește sub toate aspectele. Acolo unde stăpînește dreptatea, roadele ei se arată din plin. Acolo se clădește liniștea, armonia și viața fericită pentru toți”.

În continuare, P. S. Valerian al Oradiei prezintă și ilustrează cu exemple actuale, felul cum dreptatea este greșit aplicată în viața statală a unor state occidentale care fac caz de creștinismul lor. Acolo „pare normal și cu dreptate ca unii să adune grămezi de aur pe spinarea și din sudoarea celor mulți, iar alții să nu aibă nici strictul necesar pentru existență. Acolo se pare just ca unii să acumuleze averi imense, iar alții să n-aibă nici bucățica de piine, ca unii să se îmbuibă și să trăiască în lux și desfătări, iar alții să sufere, zbătîndu-se în cea mai neagră mizerie.

Se pare just în unele țări ca fabricanții de arme și oamenii intereselor meschine să se îmbogățească fără limită și să țină lumea într-o stare încordată, prin născocirea și fabricarea permanentă de arme infernale de distrugere totală, în timp ce popoarele duc jugul cel greu, trebuind să întrețină cu banii și sîngele lor această cursă nebună a înarmărilor”.

„Este oare just, întreabă P. S. Sa, ca unele popoare să se zbată și azi în robia colonialistă, fiind vlăguite și tratate mai rău ca animalele, iar bogățiile pămînturilor și țărilor lor să fie vărsate în vîstierile altor țări? Este oare drept ca cei ce au ajuns căpetenii ai celor roboți pînă acum să fie uciși sălbatic, în numele și la adăpostul așa zisei civilizații occidentale, cum a fost cazul de curînd în Congo? În numele cărei dreptăți cel mai odios șovinism rasial se menține

Despre însemnatele progrese dobîndite la noi în ocrotirea sănătății și în ridicarea nivelului sanitar al populației vorbesc faptele. Astfel, în fiecare an numărul locuitorilor crește cu o cifră reprezentînd circa populația a două orașe mari; durată medie a vieții a crescut de la 42 de ani, cit a fost în anii 1931—1932, la 65 de ani, cit arată datele ultime; bolile mult răspîndite sînt azi simțitor împușinate sau au ajuns să dispară cu totul.

La țara noastră nu existau în 1938 decît 1.209 circumscripții sanitare. Numărul acestora a crescut pînă în momentul de față la 3.400. Mai mult de jumătate din ele au cite doi medici. Numărul medicilor pentru copii a crescut de peste 4 ori față de 1938. Față de circa 1.300 paturi în spitalele pentru copii existente în 1938, astăzi avem aproape 16.000 de paturi.

Grija de sănătate se face și prin preîntîmpinarea bolilor. Pentru prevenirea epidemiilor se fac anual milioane de vaccinări. Vaccinarea împotriva poliomielitei din februarie 1961 a cuprins pe toți locuitorii între 3 luni și 30 de ani, adică mai mult de jumătate din întreaga populație a țării.

Statul nostru se străduiește să pună asistența medicală la îndemîna tuturor. Dovadă grăitoare sînt dispensarele, casele de nașteri și farmaciile care se înmulțesc mereu. De asemenea, caravanele sanitare care dau consultații gratuite la un număr mare de săteni, precum și cursurile sanitare ale Crucii Roșii ce se țin în toată țara, care mijlocesc cunoștințe sanitare și de acordare a primului ajutor.

De asemenea, multe superstiții și încercări dăunătoare în îngrijirea sănătății sînt pe cale să dispară cu totul.

C. SIRBU

încă în unele țări occidentale, care-și zic civilizate și încă creștine? Ce spirit de iubire și dreptate stăpînește pe acei conducători de state care se gîndesc la înarmări și războaie, în timp ce milioane de oameni stau fără lucru și privesc cu groază spectrul negru și amenințător, al foamei și al morții? — Nu e după voia lui Dumnezeu această situație. De aceea colonialismul se prăbușește și popoarele luptă pentru pace și o viață mai bună.

În țara noastră orînduirea nedreaptă a fost înlăturată și „pacea, înfrățirea, progresul și viața fericită sînt astăzi idealurile întregului nostru popor”. Poporul e stăpîn peste soarta sa și făurește o viață nouă, de dreptate și iubire.

Drept credincioșii creștini se cuvine să „ajutăm viața nouă, plină de pace, de rodnicie și de progres, — viață și orînduire justă ce se zidește în patria noastră, — s-o ajutăm prin munca, hărnicia și spiritul nostru de dreptate”.

Fie ca iubirea și dreptatea să stăpînească toate sufletele credincioase; fie ca iubirea și dreptatea să biruiască în toată lumea, înlăturînd pentru totdeauna din viața tuturor popoarelor exploatarea, războiul, asuprirea. Munca, însuflețită de iubire și dreptate, să reverse pretutîndeni belșug și fericire!

Pr. N. Popescu-Dobriceni

† Preotul Ioan Țintea

În dimineața zilei de 11 martie 1961, Domnul a chemat la sine sufletul preotului Ioan Țintea din Vulcan, prot. Brașov, după o scurtă și grea suferință, în vîrstă de 51 ani.

Adormitul întru Domnul era fiu al comunei Vulcan. După terminarea studiilor teologice la Sibiu, este hirotonit preot în comuna sa natală, unde păstorește cu vrednicie 27 ani.

În timpul păstoririi sale a mărit biserica cu cele două abside. Datorită rîvnii și muncii lui s-a edificat biserica din filia Mina Concordia Vulcan.

Activitatea lui se caracterizează prin energie și rîvnă pentru sporul sufletesc și material al credincioșilor, pentru propășirea parohiei și a comunei sale natale. În urma lui rămîn îndurerați soția și doi copii.

Prohodirea s-a săvîrșit în ziua de 13 martie 1961 de către un sobor de 20 preoți.

Panegiricele au fost rostite de către: Prot. V. Coman, Pr. T. Radu și preotul evanghelic din comună.

Participant

† Preotul Ilie Curcubătă

După o scurtă suferință, Domnul a chemat la sine pe preotul Ilie Curcubătă din parohia Teliu, prot. Brașov, în ziua de 15 febr. 1961, în vîrstă de 52 ani.

Era fiu de țărani din com. Vlădeni. A făcut Școala normală din Făgăraș și Seminarul Central din București. Primii doi ani de teologie i-a făcut la București. A trecut apoi la Academia Teologică din Sibiu.

În anul 1939 a fost hirotonit ca preot pentru parohia Lupșa, prot. Rupea. Aci a ridicat din roșu casa parohială, în timp de doi ani.

Din anul 1942 a slujit neîntreput la altarul bisericii din Teliu, pe care a îngrijit-o și a înfrumusețat-o, fiind monument istoric.

Harnic și muncitor, fire blîndă și iubitor al păstoriților săi, a fost — la rîndul său — iubit și ascultat de credincioșii săi, care au regretat mult plecarea prematură dintre ei a păstorului lor. Rămîn îndurerați soția și cei doi copii.

Slujba înmormîntării s-a săvîrșit în ziua de 18 febr. 1961 de către un sobor de preoți. Activitatea celui adormit a fost înfățișată de preoții: Ioan Comșa din Brașov, Nicolae Frateș din Mărcuș și Protopopul reformat Șoos din Budila.

Participant

Duminica a VIII-a după Rusalii

Munca

Luca, V, 1—11.

„Aruncați mrejele voastre spre pescuit“.

Sintem cu Iisus Hristos Domnul lângă lacul Ghenizaretului. Multe și frumoase învățături și fapte minunate a făcut aici Mîntuitorul. Aici locuiau și trăiau, ocupîndu-se cu pescuitul și apostolul Domnului Petru și fratele său Andrei, Ioan cu fratele său Iacob. Din apele acestui lac prin munca grea de pescari își câștigau aceștia pîinea cea de toate zilele pentru ei și familiile lor. Munciseră o noapte întregă la pescuit, dar „n-au prins nimica“. Dimineața, osteniți și trudiți, dar nu nemulțumiți pentru neșansa lor, își spălau mrejele, pentru ca acestea să fie gata pentru o nouă pescuire mai norocoasă în viitor. În timpul acesta sosește Mîntuitorul urmat de gloate multe, cărora le predică din corabia lui Petru, după care îi poruncește acestuia să depărteze corabia în larg și zice apostolilor: „Aruncați mrejele voastre spre pescuire“. Sfîntul Apostol Petru răspunde nedumerit: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și nimica nu am prins“. A spus aceste cuvinte, căci Petru fiind pescar de meserie, știa bine cînd se poate prinde pește și unde anume. Locul indicat de Mîntuitorul era lipsit de pește și apoi nici timpul nu era potrivit. Era cu totul convins, că noua încercare de pescuit avea să fie nerodnică și munca zadarnică, dar ca să nu supere pe Mîntuitorul, se supune zicînd: „dar după cuvîntul tău voi arunca mreaja“. Rezultatul a fost, spre mirarea tuturor, că: „Prins-au mulțime multă de pești, și se rupea mreaja lor“. Văzînd această minune, Simon Petru „a căzut la picioarele lui Iisus, închinîndu-i-se Lui“...

Cuvintele Mîntuitorului din Sfînta Evanghelie de azi: „aruncați mrejele voastre pentru pescuit“ sînt o invitație la muncă făcută Apostolilor Săi și în înțeles mai larg, tuturor creștinilor de pretutindena și pentru toate timpurile. Mîntuitorul vrea ca urmașii Săi întru credință să fie harnici și muncitori, vrea o creștinătate vie și silitoare în toate ramurile de activitate ale vieții, fie că sînt ei muncitori intelectuali sau muncitori manuali. Deviza tuturor trebuie să fie, ca prin muncă de fiecare zi și la locul de muncă al fiecăruia, să asigure pentru sine și pentru toți o lume tot mai bună, o viață tot mai fericită și un trai tot mai îmbelșugat. Fiecare creștin trebuie să presteze la locul său de muncă, o muncă cinstită și constructivă. Munca innobilează sufletul omului și-l înalță. Omul harnic și muncitor este ca apa curgătoare împede și răcoritoare și pe care o bei cu plăcere. În schimb, omul leneș se aseamănă cu apa stătută din bălți, murdară și rău mirositoare, care nu numai că nu o bei, dar îți produce desgust și scîrbă. Omul harnic și muncitor se aseamănă unui plug; plugul neîntrebuințat, ruginește, pe cînd cel întrebuințat la munca cîmpului, devine luminos și strălucitor. Munca este o îndatorire sfîntă și muncitorul harnic și cinstit, o persoană vrednică de cinste și stima tuturor.

Fie că este vorba de muncă manuală sau muncă intelectuală, ele sînt deopotrivă de vrednice și în măsura în care sînt folosite sînt sau aproapele nostru. Vrednic de cinste este muncitorul care a construit podul, calea ferată, vaporul sau casa cu multe etaje, dar tot atît de vrednic e cel ce a conceput în mintea lui și a plănuit aceste lucruri. Tot așa de vrednici de admirație sînt artiștii, dar tot de aceeași laudă sînt vrednici scriitorii, compozitorii și autorii de opere nepieritoare. E frumoasă locomotiva care trage după sine zeci de vagoane cu o viteză de zeci de kilometri pe oră și mecanicul care o conduce, dar și cel care a inventat-o și a executat-o. Deci, numai prin înfrățirea în muncă a tuturor, se poate asigura cultura și progresul general, bună starea materială și morală a oamenilor. Prin muncă ne asigurăm cele de lipsă nouă și familiei noastre,

fericirea noastră personală, a familiei noastre, a patriei noastre, și a omenirii întregi. Să ne aducem aminte întotdeauna, că Fiul lui Dumnezeu, făcut om pentru noi și pentru a noastră mintuire, a fost în viața pămîntească un muncitor dulgher și El a muncit pentru ca să fie pildă pentru noi toți și a binecuvîntat munca de ori cel fel, căci nici o muncă nu este josnică dacă ea este făcută cu tragere de inimă și este folositoare într-un fel sau altul.

În timpurile trecute munca era disprețuită și tot așa și muncitorul. În lumea antică, chiar și cele mai culte popoare ale timpului aceleia — grecii și romanii — aveau despre muncă idei caracteristice păturii lor exploatoare, iar despre muncitori nu aveau decît dispreț. Cele mai luminate minți ale timpului aceleia și pînă bine de curînd în timpul nostru nu puțini au fost aceia care desconsiderau și munca și pe muncitor. Sclavii erau puși să lucreze ziua și noaptea, se hrăneau rău și flămînzeau mai mult decît se hrăneau. Nu aveau nici familie și de copiii lor dispunea stăpînul. Fiind socotiți ca simple „lucruri“, erau sclavi care se vindeau și se cumpărau în țiguri, iar la bătrînețe, cînd nu mai puteau lucra, erau loviți în cap cu măciuca și aruncați în heleșteie pentru a sluji mîncare peștilor.

Sfîntul Iustin ne relatează, că în veacul I mai existau încă lucruri și obiecte făcute de mîinile Mîntuitorului. El a sîmțit munca și pe omul harnic și acesta este o ființă scumpă lui Dumnezeu.

Toate cele de mai sus relatate cu privire la muncă și la muncitor au îmbrăcat astăzi o haină nouă. Statul nostru muncitoresc se îngrijește de muncă și de muncitor, cu cea mai vie atențiune. Ori ce fel de muncă constructivă este organizată și îndrumată, cu scopul de a fi tuturor folositoare, iar munca este recompensată printr-un salariu corespunzător și prin alte avantaje, privind ocrotirea, sănătatea și bătrînețea, precum și drepturile cetățenești și ale conștiinței muncitorilor. Principiul statului muncitoresc este că muncitorul sfîntește locul prin munca și harnicia lui, că munca este o onoare.

Cu toții trebuie să fim deci implinitori poruncii muncii, cuprinsă în cuvintele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos: „lucrați pînă e ziuă“, căci celui ce nu muncește i se va spune „slugă rea și vicleană“ a căruia primă pedeapsă este euprinsă în cuvintele Sfîntului Apostol Pavel: „Cel ce nu vrea să muncească, nici să nu mînce“. În Proverbe citim următoarele îndemnuri: „Du-te leneșule la furnică și vezi munca ei și învață minte... sau mergi la albină și vezi cît e de harnică și ce lucrare iscusită săvîrșește. Munca ei o folosesc și regii și oamenii de rînd“ (Prov. VI, 6—11).

Dacă odinioară muncitorilor li se reținea plata sau pur și simplu nu li se da nimic, azi li se asigură dreptul unei remunerații corespunzătoare, căci: „Celui ce lucrează nu i se socotește plata ca dar, ci ca un drept“ (Rom. IV, 4). Celor care în trecut au abuzat de situația lor de stăpîni și au reținut pe nedreptul plata lucrătorilor îmbogățindu-se de pe urma sudorii frunții muncitorilor, azi s-a împlinit cuvîntul Domnului în ei: „Plata lucrătorilor care au secerat țarinile voastre, plata care a fost oprită de voi strigă, și strigătele secerătorilor a pătruns în urechile Domnului“, care pedepsește pe cel nedrept și răpitor.

Poporul nostru este un popor harnic și muncitor. Ogoarele patriei noastre răsună de cîntecul muncii lor. Datorită muncii și harniciei lor, avem cu toții pîinea cea de toate zilele și se revarsă belșugul holdelor din care se satură mulțimile de la orașe și sate, din uzine, fabrici și birouri. Credinciosul nostru, muncitor al ogoarelor patriei își împlinește munca cu dragoste și avînt, împlinind-o cu rugăciunea de cerere către Atotputernicul Dumnezeu, ca bobul de grîu curat, aruncat în pămîntul bine lucrat, să aducă roduri bogate, cu zecile și sutele. Tuturor celor ce ostenesec în muncă, li se cuvîne laudă și recunoștință bine meritată.

Biserica noastră și preoții ei au cinstit și prețuit munca fiecăruia ca pe o îndatorire sfîntă poruncită de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, iar astăzi în lumea muncii constructive îndeamnă pe toți credincioșii ca să fie pildă de muncă și harnicie spre binele poporului întreg și al patriei noastre scumpe. Și cum o muncă constructivă nu se poate îndeplini decît în timpuri de liniște și pace, fiecare dintre muncitori să considere munca lor ca o contribuție însemnată la cauza păcii în lume, la bună starea și fericirea poporului nostru și a omenirii de pretutindena.

Prof. IULIU MAN

Zi de prăznuire

Prăznuirea Izvorului Tămăduirii din Vinerea luminată, la Mănăstirea Brîncoveanu de la Simbăta de sus (Raionul Făgăraș), a avut loc într-o zi luminată, de față fiind P. S. Emilian Antal, preoți, obștea mănăstirii și credincioși.

Sf. Liturghie a fost săvîrșită de P. S. arhiereu Emilian Antal, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La sfîrșitul Sfintei Liturghii au vorbit credincioșilor: P. Cuv. arhimandrit Serafim Popescu, P. C. protopop Moise Ionașcu (Făgăraș), P. C. prof. Ioan Vlad, consilier arhiepiscopesc, P. C. prof. Corneliu Sirbu și P. Cuv. arhimandrit Ioan Dinu, despre marea praznic creștin al Invierii Domnului, care umple de lumină și încredere viața credincioșilor, despre înțelesurile Invierii Domnului, dintre care cel mai de seamă este acela că viața a biruit moartea, ceea ce înseamnă că și noi creștinii trebuie să fim pentru viață, pentru pace. Toți vorbitorii au îndemnat pe credincioși să înlăture din viața lor toată zgura răutății și să lupte pentru pace și pentru înflorirea Patriei noastre, Republica Populară Romînă.

În încheiere a vorbit P. S. Emilian, care, printre altele, a arătat că vine în numele I. P. S. Mitropolit Nicolae, care n-a putut să fie trupește de față la acest praznic, ale cărui binecuvîntări și bune urări le împărtășește credincioșilor. În continuare, P. S. Sa vorbește despre minunata întocmire a universului, precum și despre valoarea și puterea de cunoaștere a omului.

Aceași armonie care este în univers a pus-o Dumnezeu și în sufletul omului, spune P. S. Emilian, pentru ca între oameni să fie numai pace, mereu pace, încheind cu îndemnul către credincioși de a fi tot mai buni, tot mai harnici, tot mai binevoitori față de semenii lor și tot mai gata să-și facă datoria față de Dumnezeu și față de Patrie.

După Sf. Liturghie a urmat un maslu de obște, sfințirea apei la fîntină și o rugăciune de pomenire la mormîntul neuitatului mitropolit Nicolae Bălan.

P.

SAMARINEANCA

La fîntina lui Iacob, femeii
Din Sihar, apă cerînd,
Mirată-ți zice: „Iudei
Cu noi nu vorbesc nîcînd“.

„De M-ai ști, Mi-ai cere Mie
Să nu-nsetezi Ți-aș da ție
Săltătoare apă vie
Care curge-n veșnicie.

Dacă vrei să o primești,
Al șaselea-ți bărbat să vie“.
„Doamne, profet cum Tu ești
Și noi așteptăm: Mesie“.

„Acela cui îi vorbești
Aduce la toți lumină
De vrei să te mîntuiești
Lui-n duh și-adevăr, te-nchină!“.

Pr. P. Sălăjeanu